

Tarzan II

Tarzan II

Disney forsøker seg på en ny vri på Tarzan-legenden, men denne ganger fungerer det ikke. Fattig historie og humørløse karakterer utgjør en dårlig film.

Tarzan II
Brian Smith
Disney
2005
Buena Vista
16:9 Fullskjerm
Dolby Digital 5.1
68 min.
2

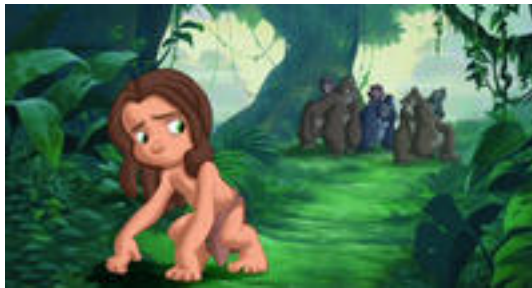
2

Gorillavengtryneoppned

«Prequels» har blitt en redningsplanke for Disney etter å ha forhåpentligvis produsert seg tomme på oppfølgerfilmer. Om ikke så altfor lenge dukker en «prequel» til *Bambi* opp, som tar for seg tiden som hoppes over i den opprinnelige filmen, fra Bambis mor dør og inntil han blir voksen og kommer tilbake til Trampe og Blomst. Samme oppskriften benyttes på *Tarzan II*, hvor vi følger oppveksten til den lille apegutten - en historie som originalfilmen overlot til tilskuerens fantasi.

Og det er kanskje der den hører hjemme. Disney makter i hvert fall ikke å skape stor kunst av Tarzans oppvekst blant apene. I sin desperate jakt etter en salgbar historie kommer de opp med nye bikarakterer og viderefører originalfilmens største svakhet; den urirriterende apekatten Terk. Eneste lysglimtet i så måte er at Rosie O'Donnell ikke gjør stemmen i denne omgang. Phil Collins, derimot, er tilbake med mer suppete musikk, og bongo-fra-kongo-trommer. Ikke noe godt salgsargument det heller.

Tarzan II er mettet med høyverdig moral ispedd scener som er ment å være humørfylte, men som ender med å være irriterende og forutsigbare. Menneskegutten Tarzan har vanskelig for å finne seg til rette hos apefamilien, og ser stadig flere forskjeller på seg selv og de øvrige familiemedlemmene. Da Tarzan utstettes for en ulykke tror familien hans at han er død, og Tarzan trekker seg bort i den forvillelse at familien hans har det best uten ham. Mens Tarzan er alene i jungelen møter han den mystiske og tilbaketrukne apen Zugor. Gjennom Zugor lærer Tarzan å sette pris på å ha en familie, og innser betydningen av å tilhøre et fellesskap og å finne sin egen identitet.

Gjesp, så kjedelig. Bring inn tre dumme apekatter som kan skape litt liv og røre, og vi introduseres for en bihistorie som verken er morsom eller har noe med hovedsaken å gjøre. Ved å bringe inn identitetsløse bikarakterer forkluderer Disney hovedhistorien og det hele ender opp som et oppjaget mas i kjent TV-produksjonsstil. Alle karakterene møtes i et heseblesende klimaks som er så langt unna Edgar Rice Burroughs som det er mulig å komme.

Ingen av kvalitetene fra den opprinnelige Disney-filmen er bevart - verken i historien eller i produksjonen som sådan. Karakterene ser ut til å være limt på bakgrunnene, og ingenting av originalens dybde og kvalitet i bildet er videreført. Deep canvas-teknikken som gjorde originalen til en visuell fest, er byttet ut med halvgode billigløsninger, og animasjonen er på et betydelig lavere nivå enn det Glen Keane og hans team vartet opp med i 1999. Heller ikke skuespillerne har kommet tilbake til denne versjonen av Tarzan. Eneste hederlige unntakene er Glen Close og Lance Henriksen, som er tilbake som Tarzans apemor og -far.

Tarzan II leverer intet nytt innhold til legenden om Tarzan. Unggutten portretteres som en krysning mellom Mowgli og Bob Marley med sine flagrende dreads og dyriske bevegelser. De øvrige karakterene er enten forsøkt å holde så realistiske som mulig (Tarzans familie) eller så outrerte som mulig (de dumme apene). Slik sett kommer også denne filmen opp i et dilemma, som så mange andre Disney-filmer, om hvor man setter grensen for den realistiske gjenskapningen og hvor man skal åpne for mer outrerte figurer med humoristiske eller skremmende hensikter.

Tarzan II greier ikke denne balansen, og filmen faller fra hverandre så fort Tarzan forlater det realistiske portrettet av familien og trer inn i Zugors vindskeive univers.

Som øvrige Disney-oppfølgere, blir *Tarzan II* en halvhjertet affære uten originalfilmens manus, produksjon eller skuespillere. Ved å fortsette den høye utgivelsesfrekvensen av mer eller mindre fast-food-filmer, lager Disney-konsernet stadig flere og større riper i onkel Walts imperium.

Utgivelsen:

Tarzan II er på ingen måte en stor film, men når DVD er lanseringsformatet så smører man på med en respektabel utgivelse. Både bilde- og lyd kvaliteten er over pari. Bildet presenteres i anamorfisk widescreen 1.78:1, helt uten komprimeringsblemmer eller andre forstyrrelser. Lyden

får du i fem pluss én kanaler og det buldrer og braker i dem alle. Musikken til Phil Collins blir om mulig ennå mer pompøs når den kommer fra alle kanter, samtidig.

Ekstramaterialet er av mer nedtonet karakter. Som vanlig med disse Disney-oppfølgerne serveres det en musikkvideo med en totalt ukjent amerikansk artist. I tillegg er det noen spill og aktiviteter myntet på de yngste. Under overskriften Backstage Disney får man muligheten til å se hele filmen med faktaopplysninger servert underveis. Så som hva en elefanthale veier og hva gravitasjon er. I denne bolken er det også en kort dokumentar om filmen, som inkluderer intervjuer med regissør og Harrison Chad som spiller Tarzan.

En utgivelse på det jevne som serverer høyere kvalitet på det tekniske enn på innholdssiden.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 06.12.05

Anmeldelsen ble opprinnelig publisert hos Hjemmekinoguiden.DVDnett.no

Relaterte utgivelser:

[Tarzan - 2-disk spesialutgave](#)

Ja

[tarzan2_cover;](#)